

ÔNG TÔI

Sáng nay, tôi và cu Nhân theo mẹ về quê thăm ông.

Trước khi đi, mẹ dặn:

- Ông khó lắm, lại thích yên tĩnh, các con không được quấy rầy ông đâu nhé!

Đã về thăm ông, lại không được “quấy rầy”, rõ thật chán! Tôi ngán ngẩm nhủ bụng. Nhưng mẹ đã nói thế, tôi không dám cãi. Theo lời mẹ tôi kể thì ông khó ôi là khó. Ông khó ngay từ thời trẻ. Ông hay la rầy mọi người. Lúc nào ông cũng có một cây roi bên cạnh, dù không đề đánh ai. Trong nhà, ai cũng sợ ông một phép. Bây giờ thì ông đã già, râu tóc - cả lông mày nữa - đều bạc phơ. Vì thế, ông lại càng khó.

Đã dặn chúng tôi trước khi đi rồi, chưa yên tâm, sắp đến nhà ông, mẹ lại nhắc:

- Các con nhớ đấy nhé! Đến nhà ông, không được làm ồn!

Chúng tôi ở thành thị, còn ông ở dưới quê, xa tí tấp. Mỗi năm, chúng tôi chỉ về thăm ông một lần. Với bọn trẻ chúng tôi, thời gian gặp lại ông như thế là xa lắm. Xa đến mức lạ lẫm. Tính ông lại ít nói. Ông không hay đùa giỡn với chúng tôi. Vì vậy chúng tôi càng sợ ông, nhất là mẹ tôi cứ nhắc nhở chăm chú bên tai những điều cấm kỵ.

Tôi và cu Nhân theo mẹ rón rén vào nhà. Ông đang ngồi đọc sách trên ghế xếp, bên cạnh là một tách trà. Chúng tôi khẽ cất tiếng chào ông. Ông giở mục kính ra khỏi mắt:

- Ồ, ờ, các cháu về thăm ông đấy hả?

- Dạ, con dắt mấy đứa về chơi.

Vừa trả lời thay, mẹ tôi vừa lừ mắt ngầm bảo chúng tôi ra ngoài. Có lẽ mẹ sợ chúng tôi ở lại chộn rộn khiến ông bực bội.

Chỉ đợi có vậy, tôi và cu Nhân tót ra vườn. Bao giờ về nhà ông, tôi cũng khoái chạy nhảy ngoài vườn. Bao giờ về nhà ông, tôi cũng khoái chạy nhảy ngoài vườn. Mà vườn ông thì vô khối cây ăn trái. Suốt buổi sáng, hai đứa tôi hết đu đưa trên cây mận lại ngồi vắt vẻo trên chạc ổi, miệng lúc nào cũng chóp chép.

Đến trưa trời trưa trật, chúng tôi vẫn còn lùng sục quanh vườn. Mẹ tôi lần đi tôi đã mấy lần ra kêu vào ăn cơm nhưng tôi và cu Nhân vẫn cứ nán na. Bỗng cu Nhân níu tay tôi:

- Mình hái xoài ăn đi! Cứ nhai ổi và mận, chát miệng thấy mờ!

Cu Nhân xúi toàn chuyện độc địa. Cây xoài mọc sát cửa sổ phòng ông, có cho vàng tôi cũng chẳng dám trèo. Tôi rụt cổ:

- Mày đừng có xúi bậy! Bộ mày muốn tao bị ăn đòn hả?
- Giờ này chắc ông ngủ rồi. Anh trèo thật khế, ông không biết đâu!

Giọng điệu trấn an của cu Nhân làm tôi hơi yên tâm. Tôi liếc lên tán xoài cạnh phòng ông và ứa nước miếng khi ngắm nghía những trái xoài vàng lờm đang lủng lẳng như mời gọi.

- Hái thì hái, sợ gì! - Cuối cùng, tôi nói, cố làm ra vẻ mạnh dạn.

Trong khi tôi bám cây trèo lên, cu Nhân thập thò bên cửa sổ canh chừng. Vừa trèo tôi vừa chốc quay đầu nhìn nó. Theo những tín hiệu của nó, tôi biết ông còn ngủ say sưa, và thế là tôi lặng lẽ nhích dần lên cao. Được một quãng, không nén được tò mò, tôi ngoảnh cổ nhìn qua cửa sổ. Lúc này, tôi có thể nhìn thấy ông rõ mồn một. Ông nằm trên ghé xếp, mắt vẫn đeo mực kính, tờ báo úp trên ngực, chắc chắn là đang ngủ, nhưng không hiểu sao vẫn khiến tim tôi nhảy thình thịch.

Đúng vào lúc tôi đang định quay mặt đi để bớt hồi hộp thì ông bỗng cựa mình và dường như đang... từ từ mở mắt. Tay tôi bất giác rung lên và như không thể khác, tôi rơi đánh “bịch” một cú như mít rụng.

Giữa ban trưa yên tĩnh, tiếng rơi của tôi chẳng khác nào tiếng trống làng. Mẹ tôi xô cửa chạy ra, thấy tôi phui quần lồm cồm ngồi dậy, chưa kịp mắng đã tái xạm mặt khi ông tôi thò đầu qua cửa sổ:

- Có chuyện gì thế?

Rồi sau khi đảo mắt một vòng, chừng như đoán ra mọi chuyện, ông tôi xỏ dép lẹp kẹp bước ra sau nhà.

- Chết rồi! Ông đi lấy roi đấy! - Cu Nhân bắt đầu sục sục.

Tôi rung trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn làm gan:

- Mày đừng lo! Tao chịu tất!

Mẹ tôi không nói gì, chỉ sợ hãi nhìn về phía sau nhà, nơi tiếng chân nặng nề của ông mỗi lúc một rõ dần.

Và trước những cặp mắt thao láo, lo âu của ba mẹ con tôi, ông xuất hiện với cái thang trên vai. Ông lại bên tôi, dựng cái thang xuống, chậm rãi:

- Muốn hái xoài, cháu phải dùng thang! Trèo những cây cao như thế nguy hiểm lắm!

Như thường lệ, ông nói vừa đủ, không nhiều hơn. Giọng cũng không ảm áp hơn. Nhưng tôi hiểu, đây là một người ông thật sự.